

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 2. De varjis rebus, quæ ipsi contigerunt in adolescentia, quibus eam
Deus disposuit pro donis extraordinarijs, quæ illi conferre volebat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

revelatione. Cùm enim aliquando vehementes pateretur cruciatus ac dolores, DEUS, ut illam solaretur & recrearet, quemadmodum consuevit, spectandam ipsi exhibuit terram consitum caryophyllis, & rosis, alijsq; varijs pulcherrimis; & suaveolentibus floribus, quos sigillatim multi parvi Angeli, præferentes speciem puellorùm, decerpebant: & consecerunt ex ijs tres, quatuor de fasciculos, impositosq; suis necis obtulerunt Puc-

ro JESU, qui parvulus jacebat in cunis, & elevato capite eos blandè est intuitus, rursumque recubuit. Illa conabatur, quantum poterat, suo more, oculos ab isto spectaculo avertere, nec volebat interrogare, quidnam id esset, sed ipsius sancti Angeli illi dixerunt, eos flores ejus opem esse, facta in ætate puellari, oblata ab Angelis JESULO, ut inde intelligeret, quàm illi fuerint grata.

CAPUT II.

De varijs rebus, quæ ipsi contigerunt in adolescentia, quibus eam DEUS disposuit pro donis extraordinarijs, quæ illi conferre volebat.

*C*um pervenisset Vallisoleu paucis post diebus illam. DEUS incepit expolire, ac aptare pro extraordinarijs gratijs, quas ipsi præstare decreverat, disponendo ac permittendo, pro sua altissima Sapientia, ut varios in via virtutis, prosperos & adversos experiretur casus, quos ipsa met postea recensuit, ut sequitur. Ubi tamen advertendum est, nihil græve scienter ab illa commissum fuisse in omnibus ijs, que refert tanquam peccata, licet proprium sit humilibus, ut existiment esse græve id, quod est in oculis DEI leve.

§. I.

Exercetur tentationibus, & scrupulis.

OMnis, inquit, virtus, & bonus instinctus, quem Dominus DEUS largitus est meæ animæ, duravit exiguo tempore, quia tanquam fragile vas testaceum, quod nequit infusum continere liquorem, effudi totum, & citò perdidit. Cùm hæcque decem circiter essem annorum, incepti dissipari, quia DEUS me quasi mihi ipsi reliquit, ut viderem, & agnoscerem, esse donum ipsius, quidquid ante habueram, meque nihil habere, nec posse habere boni ex me ipsa; utque hac ratione Divina ejus

Majestas in me profunda jaceret cognitionis mei ipsius fundamenta, possetq; securius & firmius ædificare, quod constituerat, si ego inde scivissem proficere. Occasio mei malifuit, quòd me associaverim cuidam coetaneæ valde petulanti, & non bonæ indolis puellæ, à qua didici quasdam petulantias, ac jocos non adeò modestos, & singularem habere curam componendi capitis, concinnandique capilli; optabam videri tantum superficie tenus bona, absq; perversa tamen intentione gravis peccati; proferebam multa verba vana, immixtis facetijs, quæ displicebant meo bono parenti; intermiâ devotiones mihi prius consuetas, neque jam orabam Rosarium Beatissimæ Virginis, immemor, ex mea ingratitude, & incuria; ingentium obligationum, quibus DEO eram obstricta; & in his vanitatibus perseveravi usque ad decimum quartum ætatis annum.

Hoc tempore, Pater misericordiarum misertus meæ miseræ & perditionis, cum me deberet deserere, & abigere ad infernum, ut mea magna peccata merebantur, quæ sivit me, instar boni Pastoris, qui querit ovem suam perditam, ac defert in humeris ad suum ovile; habetque illius curam, & ipsi condolet: hoc modo quæ sivit infinita bonitas nostri magni DEI ac Domini, perduxitque ad se istam suam miserabilem, vilissimam, & omnium infidelissimam

finam creaturam. Via, quam hunc in finem assumpsit, fuit, quod animum cuiusdam Patris gravis, & Concionatoris e Societate JESU, nostri cognati (erat is Pater Hieronymus de Ripalda) qui advenerat habiturus in Domo Professâ hujus Civitatis Vallisoletanæ, permoverit, ut inviseret meos parentes. Unde brevi bono ipsius consilio, & sanctis adhortationibus factum est, ut decreverimus omnes expiare peccata apud Patres dictæ Societatis, id quod mea Mater statim est executâ, ducens me secum, & reliquas meas sorores; atq; ita mihi obtigit pro excipiendis meis Confessionibus quidam servus DEI, & doctus Religiosus (Pater Dominicus de Samaniego) qui per DEI gratiam, & suâ bonâ doctrinâ, ac instructione me reduxit, effecitque, ut agnoscerem meos defectus & peccata, adhibendo semper diligentiam, pro sua charitate & providentia, ut proficerem, utque eliminaret ex mea anima, quidquid me impediret, quod minus progredere in virtute, & sic intrâ pauculos menses, seu septimanas, deperdidit malos illos habitus, quos acquisiveram, & incepti ingenti fervore satagere, ut quam sollicitissime servirem Domino DEO, & extirparem ex anima mea quam diligentissime, quidquid intelligebam illi displicere, esseque ejus offensam; recolligebam etiam me ad peragendas meas devotiones quam accuratissime, ac studiosissime. Legebam assidue sanctos ac pios libros, conabarque semper exequi doctrinas, & monita in illis tradita; sæpè confitebar singulari adhibitâ operâ, præparando me ad sacram exomologesim, quam optime poteram & sciebam, semper præ oculis habendo peccata vitæ præteritæ, ac de illis dolendo, eademque confitendo. In serviebam meis Parentibus, & obediebam ipsis exactissime; educabam & instruebam meas sorores diligenter; peragebam speciales & extraordinarias penitentias; jejunabam, vigilabam, & orabam; gestabam cilicia frequenter; me flagello cruentabam, aliâque hujusmodi faciebam; & in isto vivendi modo aliquamdiu perseveravi, quasi quadriennio.

Intra hoc tempus, quasi subito DEUS, Pater misericordiarum (qui semper invigilat vijs & semitis illorum, quos Divina ipsius Majestas ex æterna sua bonitate & clementia respexit oculis suæ misericordiæ, ut ipsos adjuvet ac deducat ad omne bonum, dummodo nos id nostris peccatis & negligentia non perderemus, qualiter ego facio) permisit pro meo majori bono, si hæc ego scivissem agnoscere, indeq; proficere, ut me diabolus tentaret, ac affligeret animam meam, concessâ ipsi, ad id facultate, ut sic evaderem fortior, disceremque panem comedere cum crusta, & scirem, quid sit diabolus, ejusque insidiæ ac nequitia, & quæ sim ego, ac mea debilitas, cognosceremque Divinam Bonitatem & misericordiam. Proinde me cœpit statim exagitare gravibus, & molestis, multis ac varijs tentationibus, quæ longo tempore meam animam exercuerunt, in magna angustia & afflictione constitutam, diu, nocturneque, & sine intermissione; quamvis, quæ DEI erat misericordia, magis molestaverint animam, quam in notabile aliquod induxerint discrimen; etiam si nulla sit tentatio, quæ, nisi nos DEUS juvaret, atque custodiret, non adferret periculum animæ. Præterea affligebat me simul dæmon vehementer tumoribus, quod se mihi esset exhibiturus spectandum, meq; malè accepturus. Ego verò utpote miserabilis ac imbecillis ipsum horrebam, ideòq; me non sinebat solam quiescere, quando me recolligebam ad agendum cum DEO in oratione; excitavit insuper in anima mea tantos, tamque molestos & graves omnis generis scrupulos, ut tota essem pusillanimitas, & arefactas consumptasque haberem vires miserabilis corporis, anima verò, his omnibus gravissime torqueretur, nullam habens pacem & quietem, adeò ut si DEUS pro sua misericordia non habuisset meam miseriæ rationem; mihi que in tanta angustia non succurrisset, fuisset bis tervè redacta ad insaniam; quia, ut sum tam miserabilis, debilis, & vilis, non poteram, neque sciebam ullo modo emergere ex caliginâ, & caligine, ac tenebris animæ, quæ, omnium judicio, mihi vehementer nocent.

bant. Licet verò mei Confessarij muleum conarentur curare istam ægritudinem, ac mederi huic vulnere, etiamque ego satagerem, quò me juvarem, non poteramus tamen, nec erat possibile quidquam efficere, quia magnus Medicus ac Dominus sciebat ac volebat, videns id expedire, ut eo tempore essem aperta, eaque ratione expugnaretur malignus humor, qui latere poterat intrà animam, unde postea evaderem purior. Ista crux erat valde diuturna & gravis, quia duravit quasi quatuordecim annis, a decimo quarto meæ ætatis anno, usque ad annum circiter vigesimum octavum.

§ II.

Quomodo ex proposito inceperit vacare orationi mentali.

Postquam progressa fuisset eà viâ, quam exposui, primis quatuor meæ conversionis annis, quibus habui dictum conscientia Arbitrum, & ille fuisset mihi alio, datus mihi est Confessarius alius Pater, magnæ virtutis ac spiritus, multumque deditus orationi (Pater Antonius de Leon) qui me ingenti suscepit charitate, & affectu, conatusque est me semper promovere in virtute; ac in primis mihi continuè suadebat, ut me DEO conjungerem, continuando amplius orationem mentalem: dicebat enim, nunquam a se visas fuisse animas, quæ magis virtute excelluerint, quam deditas orationi; quod ego non invita faciebam, quia Dominus DEUS me suâ inspiratione perurgebat, ut huic viæ insisterem, dederatque mihi illius orationis gustum ab ipsis meis principijs. Siquidè recordor, quòd aliquando, dum essem adhuc puella parvula, neque scirem, quid esset mentalis oratio, diu consideraverim mysteria vitæ Christi Domini, non absque magno gustu & solatio meæ animæ, ex quo tempore mansi addicta illi exercitio. Propterea, accedente persuasione Patris, promptissimè suscipiebam eam instructionem, statimque incipiebam mea orationis tempora observare cum insigni voluptate & solatio spiritali; quia Dominus DEUS me subito cœpit consolari. Agebat me

cum ea in re tanquam cum infante ac debili, præsertim initio, communicabatque mihi Divina ejusdè Majestas eximios sensus, quando ruminabam mysteria Vitæ, & Passionis Dominicæ, replendo meum os melle ac lacte, ut me ita ad se traheret, redderetque mei ipsius immemorem, præsertim verò mihi bene erat, & experiebar magnum profectum ac solacium, quando me crucifixi Domini pedibus afflegebam: ibi erant meæ deliciae, & mea prima ac ultima statio: iudicio quoque mei Confessarij hac viâ proficiebam. Quodam die, qui antecedebat Festum S. Michaelis, mihi præstitit Dominus DEUS magnam gratiam, quamvis tunc, necdum videlicet versata in eo exercitio (etsi eam senserim) non intellexerim fuisse gratiam adeò extraordinariam, adeoque pro me novam. Ea verò fuit, quòd illà nocte, post meam collectionem, cum irem (ut quidem putabam) cubitum, mihi ex improvise comparuerit Christus Dominus, præferens speciem & habitum, quo Pilatus ipsius Majestatem eduxit ad populum, quando dixit: *Ecce homo*. Quam visionem ego non modicè admirans, dum expenderem eam novitatem, vix potui integrà nocte dormire; ita siquidem illa animam reddidit attonitam, ac abstractam, atque accendit amore illius Domini, quem videram, ut ipsum non potuerim ex meo corde & anima mea evellere. Unde postridie adeò stupebam, & ardebam amore ejusdem Domini, ut, cum me Mater mea ad spectandas nundinas, quæ eo die Vallisoleti celebrantur, magis coactam, quam volentem duxisset, quando me adverti esse in foro inter tantum populum & strepitum, vix sciverim, quomodo illuc devenerim, ferèque non viderim, neque intellexerim, quid illic ageretur, quia habebam animam quasi totam sancto illo amore occupatam, & sensus exteriores veluti sopitos. Eo tempore incidi in gravem morbum, ex quo ter existimabar moritura. Passa fui gravissimos dolores atque cruciatus, quos egolibenter amore Domini mei tolerabam, & speciali afficiebar solatio, quando cogitabam, quòd me DEUS vellet ad se assumere.

re. Sed quia necdū aduenerat hora, quam Divina decreverat Majestas, eodem momento, quo sumebam Venerabile Sacramentum, conualecebam, & sanabar à febrī, id quod tribus vicibus accidit. Propterea obstupescens medicus, & qui aderant spectatores, dicebant, quotiescunque me cum periculoso morbo conflictari animadvertabant, ut curarer medicinā epuli Eucharistici, quæ pro me sola illis esse efficax videbatur. Eā infirmitate fui vehementer debilitata, adeò ut nunquam amplius vires habuerim pro tantis pœnitentijs, quantas antea peragebam, vel ut attentè, ac tam diu me impendere possem orationi, in qua prius eram solita noctes cōjungere diebus, quamvis in ea me DEUS, ut sæpe confueverat, magnā exercuerit ariditate, & alijs gravibus ac importunis diaboli tentationibus, verumque etiam sit, quòd mihi Dominus DEUS his annis magnam istam præstiterit gratiam, ut me frequenter in exercitio orationis præservaret, nè inquietarer à dæmone, aut affligerer continuis ipsius molestis tentationibus ac scrupulis, quemadmodum faciebat toto eo tempore, & omnibus illis annis, de quibus sum locuta. Per hoc etiam tempus bis peregi confessionem generalem, præmissā optimā, quam adhibere potui, & scivi, præparatione, conando omnibus viribus meis in illa placere Domino DEO, & meam mundare animam ab omnibus meis culpis & peccatis. Progredienti mihi hac ratione & viā in meis exercitijs, dabat Dominus DEUS multas bonas inspirationes, & sancta ac ferventia desideria, præsertim verò sensi vehemens & speciale, diūque durans desiderium, ut fierem Monialis Carmelitana discalceata; sed hoc mihi propter defectum valetudinis, & virium non concedebat meus Parens ex consilio medicorum, quia ipsis, secundum eorum principia, videbatur esse impossibile, ut perseverarem in illa Religione tam rigida & austera, ideòque mea desideria non fuerunt mandata executioni, eò quòd non essem digna tam beato & cœlesti statu, ac propter alia, quæ Dominus DEUS novit: sunt enim incomparabilia iudicia ipsius,

nec illa potest ullus comprehendere. His annis, eòque tempore, multas patiebar persecutiones à quadam persona, quæ ob nonnullas causas, ipsius opinione non malas, perperam de me loquebatur, volebatque quibusdam vijs impedire mea exercitia orationis & confessionum, ac audiendarum concionum, nec non operum charitatis erga proximos, atque adeò me quàm sæpissimè affligebat, ut propter meam pusillanimitatem caverem, nè illa persona resciret, quid agerem, meque idcirco persequeretur; neque auderem ipsā vidente gratificari, vel aliquid benevolentiae exhibere pauperibus. Patiebar etiam illis annis aliam afflictionem, pro me non exiguam, quòd videlicet mihi semper deesset tempus pro meis exercitijs, propterea quòd obediendum fuerit Parentibus, qui me multum occupabant præstandis sibi obsequijs: licet enim verum sit, fuisse ipsos ex honoratioribus, & primoribus, ideòque habuisse ancillas, quæ suffecissent ad interveniendum ipsis, eorundemque prolibus, mea tamen Mater, utpote admodum prudens, semper suas filias cum ancillis exercebat negotijs domesticis, atque me imprimis perpetuò occupabat educatione ac instructione mearum fororum minorennium, & alijs quibusdam rebus: quo fiebat, ut me semper deficeret tempus, eò quòd illis inservirem speciali sollicitudine, & promptitudine, ut adimplerem quartum DEI præceptum, qui nos jubet honorare nostros Parentes, iisdemque obedire, & usque adeò erga me se exhibebat benignum, ut etiam in exterioribus occupationibus invenirem Divinam ipsius Majestatem, neque distraherer, vel illius ideò viverem immemor, siquidè pro viribus conabar conservare internam sensuum collectionem.

§. III.

Deserit orationem mentalem.

CUM ità feliciter progredederer, magnus CDEUS ac Dominus noster, cujus oculi perspiciunt & penetrant abditissimos nostrarum animarum recessus atque affectus, eò quòd ipsi magis videretur necessarium

rium profundiora in me jacere fundamenta propriæ cognitionis, sine qua est impossibile ædificare firmiter & secure, indulfit denuò diabolo, ut me tentaret, ac probaret per octo circiter hujusmodi meorum exercitiorum annos, dum mihi à confessionibus esset alius Pater valdè pius, doctus, ac spiritualis, quem aliquot jam annis conscientia habueram Arbitrum, propterea quòd alter migraverit ad aliam domum. Via, quâ diabolus rem suam cœpit agere, fuit, quòd conjecerit oculos in meam naturam timidam, ut eâ utens, facilius voti sui fieret compos: magni namque semper facit, si utatur in suum commodum, dum potest, naturali complexionem, ut nos circumveniat: orsus proinde est, me terrere sub specie virtutis, dicendo, huic orationis mentalis methodo multa subesse & magna pericula, ac sæpe, quemadmodum reperitur scriptum, & experientia docemur, dæmonem se transfigurare in Angelum lucis, ut nos seducat, ideòque optimum & prudentissimum consilium fore, si vitarem istam occasionem, desereremque hanc viam, & viâ incederem planâ, observando sancta decem præcepta, neque me immitterem profundius, ubi fortè commissura essem errores, & habitura molestias, ac afflictiones. Hac ratione meam animam in magnas redigebat angustias, ut nescirem, quid mihi esset agendum, vel quæ via ineunda: reddebat etiam me obliviosam, obscurabatque mihi intellectum; unde fiebat, ut tacerem, neque istam tentationem manifestarem meo Confessario, & sic fui superata. Cum enim essem adeò timida, & scrupulosa, haberemque ita obtenebratum intellectum, non poteram, neque sciebam intelligere, aut cognoscere hostem, qui ita præferebat virtutis, & boni consilij speciem: sed nec habebam vires & robur ad sustinendum illum impetum, quia necdum eram profundè radicata in virtute, neque, ut est opus, me multum solidaveram in mei ipsius cognitione. Quare Dominus DEUS justissimè permittit, ad majus bonum meæ animæ, modò ego inde scivissem proficere, ut me hoc modo deciperet, videremque ita & cognoscerem

denuò, quid essem, ac meam exiguam virtutem, quàmque parum valerem, ac possem absque ipsius auxilio, & misericordia.

Postquam ergo aliquot annis virtuti, ut apparebat, studivissem, eamque professam fuisset, & postquam etiam tantas susceperam à Divina Majestate gratias & consolationes in oratione, totque bonas inspirationes, propter mea peccata, & occultas ac latentes imperfectiones infeliciter secundò cecidi, quo mihi innuebatur, ut resipiscerem, ac sollicitè vias & gressus meos considerarem, quâ incedendum, & ubi figendi mihi essent pedes, atque diligenter scrutarer occultos affectuum & passionum animæ recessus.

Cum mihi diabolus hoc mendacium persuasisset, continuè me tentando, quod duravit multis diebus, denique ex proposito orationem, quæ est animæ cibus, deserui, & sic prolapsa sum in quandam gravem intellectus obscuritatem, propter quam non videbam lumen virtutis, ut illam exererem, ac amarem, & in tantam cordis durtiè, ut videretur conversum esse in lapidem, vel metallum, ideòque misera anima non erat potens, aut idonea ad invadendos suos hostes, neque habebat oculos ad ipsos agnoscendos, quin potius sinebat se ab illis vinci, dantdo locum passioni iræ & melancholiæ, quasi non essem amplius, quæ fueram, neque affectuta fuisset à Domino DEO misericordias & gratias, quas recensui, videbaturque mihi esse impossibile quidquam circumspicere. Quando se mihi aliqua occasio offerebat, atque sæpe licet nulla se offerret, deprehendebam me prolapsam in multos defectus, ac misérias, multumque exorbitavisse, quia volebam, quæ rationi erant contraria, & insolentia; atque ita molestabam & affligebam meam Matrem & domesticos, quos vexabam meis ineptijs. Quin & ego ipsa miserabilis vivebam, ob has imperfectiones & misérias, in continuo cruciatu, & afflictione, deperdendo pacem animæ, ejusque tranquillitatem, nec non & sanitatem corporis, atque capitis. Tantum erat meum tormentum, & ea melancholia, ut nisi Dominus DEUS mei fuisset misertus, secun-

secundum magnitudinem misericordiae suae, saepe insanivissem, propter ingentem meam anxietatem, & perturbationem, oratam ex perpetuis & vehementibus insultibus irae, & melancholiae, quia haec me passio maxime impetebat; & hoc modo omni gustum rerum pertinentium ad devotionem, adeo ut mihi elaberentur multi dies, quibus ne quidem orabam Rosarium Beatissimae Virginis, & si illud quandoque orabam, faciebam id valde tepide ac aride, & sine animi collectione; non libenter audiebam conciones, ideoque perpauca intereram, & quasi nullis, praetendendo defectum valetudinis; confessionem peragebam raro, differendo illam diutius, quam consueveram, quia ab una confessione ad aliam tres vel quatuor labeantur septimanae. Hac ratione, & in his passionibus agebam vitam vehementer afflictam, ac molestam, tum mihi, tum alijs, qui mecum versabantur, ita ut nihil aliud possem praestare, quantumvis id toto desiderarem conatu, quia tantopere illae passiones meam animam subjugaverant, ut mihi videretur impossibile, emergere ex illo pelago miseriarum, nisi me Dominus DEUS inde e-rueret, cujus erat totum illud opus. Quia vero jam degustaveram Dominum DEUM, remanserat nescio quid in anima de ipsius Majestate: quo fiebat, ut inter has miseriae & anxietates suspirarem & gemerem, optans illum statum pacis, ac tranquillitatis, quo propter mea peccata excideram, diceremque Domino DEO aliquando lacrymans: Quid est hoc, mi Domine? Quis me perduxit ad tam lugubrem & miserabilem statum? In hunc modum vixi circiter quinque annis, quo tempore Confessario utebar diverso ab illo priore, qui discesserat ad missionem Indiam: & vehementer ipsum molestavi meis defectibus, miserijs, & melancholijs; sic enim eas ille appellabat, ideoque faciebat, quantum poterat, quod me consolaretur.

§. IV.

*Iterum se tradit orationi, cum
majore tum applicatione,
tum fructu.*

E Voluitis his quinque annis, trigesimo tertio aetatis meae anno, dignatus est me Dominus DEUS, pro sua misericordia, & ex incomprehensibilibus suis judicijs, secundo vocare, & extrahere ex hac miseriarum atque eocitatis abyssu, in qua vivebam; non autem plectere mea peccata, gravibus poenis, quas talis merebatur ingratitude, & irreverentia, ut ita in me magis agnosceretur ipsius bonitas & misericordia, utque deinceps timerem ac tremarem coram Divina Majestate, tanquam eo Domino, quem toties offenderam, & ex cujus domo ac protectione excesseram. Ut ergo Divina Majestas, opus, adeo sua bonitate & misericordia dignum, perageret, coepit cordis mei duritiam emollire, disponendo illud, pro imprimendis in eo favoribus, & gratijs, quas sua Majestas constituerat mihi conferre, secundum sua altissima, & incomprehensibilia judicia, ut sic magis cognosceretur, ac laudaretur a suis creaturis ejus magnificentia, & bonitas, ac misericordia; eo quod non repellat a se peccatores, neque dedignetur aut renuat cum illis agere, & conversari, quin imo eos quærat, trahatq; ad se, si nos ipsi non fugiamus, sicut apparuit, atque tam elare in haecenus dictis, patuit. Postquam igitur dispositum, sicut dixi, & emollitum fuisset cor meum a manu Domini DEI, incepti quadam Quadragesima experiri novum gustum in anima, ac desiderium audiendi conciones, haberi solitas qualibet feria sexta, cujusdam Patris e Societate, in quibus ingenti spiritu, & fervore egit de materia magni momenti, qua scilicet ratione Dominus DEUS, cum posset multa media pro nostra salute ac remedio assumere, elegerit suam sacratissimam Passionem, & quomodo hoc fuerit aptissimum, ad finem, quem sibi Divina Majestas proposuerat. Percipiebam magnum fructum ex auditione istarum concionum, quia cor in dies illa Divini Verbi medicinam aliquantò magis mollescebat: praeterea etiam Dominus DEUS, videns meam miseriam ac imbecillitatem, quodque nihil possem, removit a meis oculis quasdam occasiones, quæ

C

me

me specialiter affligebant, & impediabant, ne emergerem ex eo pelago miseriarum. Hunc in modum de die in diem plus experiebar solatij, & fructus in mea anima, o-pitulante mihi DEI gratiâ, & his Divinis subsidijs, adeo ut citissime fuerim liberata ab omnibus illis miserijs: quia namque illud opus totum erat DEI, perfectum est à Divina Majestate, quando ipsi libuit, me, ut mihi videtur, valde parum collaborante. Taliter perveni paulatim, DEO juvante, ad statum peculiaris cujusdam gustus, ac sensus, & cognitionis DEI, ipsiusque perfectionum, gratiarum, & mirabilium operum, intermicantibus in mea anima repentinis irradiationibus luminis, revelantis mihi tanta mysteria, ut sæpe obstupefcerem, & quasi à sensibus abalienarer, cum ita collustrata viderem & cognoscerem res tantas, modò de Magnitudine immentæ Majestatis DEI, modo de illius Omnipotentia, & subinde infinita ejusdem Sapientia, aliisque Divinis perfectionibus. Sub initia istarum gratiarum, quas mihi Dominus DEUS conferebat, me gerebam instar cujuspiam rudis ac simplicis rustici, cui Rex præstitisset gratiam veniendi ad suam aulam & palatium, ibique ostendisset suas divitias, ac magnificum apparatus, qui conspectis tantis rebus, nunquam à se visis, admiraretur, & stupens ac attonitus omnia perlustrando interrogaret, quidnam hoc esset, illudve? Ità mea anima in his principijs hærebat, & obstupefcebatur propter tantarum novitatem rerum, quas videbam, & quæ mihi exhibebantur. Hac ratione me sibi Divina Majestas addixit adeo, ut jam occupata à sancto ac Divino ejus amore, & quasi nonnihil mei ipsius oblita, dum illum mea anima quæreret, ardens eo igne, quem eadem Majestas in ipsa excitaverat, anhæret ad suum dilectum, quando ipsi videbatur absens. Cùm ita progrederer, Confessarius meus, & Pater spiritualis, qui tantopere mecum laboraverat, singulari fuit perfusus solatio, videns ea, quæ in me DEUS operabatur, & ipsius gratias, agebatque mecum jam longè aliter, quia me inveniebat ad id dispositam, mortifican-

do me quibusdam in rebus, quantum ferebat mea imbecillitas, & requirebant illa principia. Hoc tempore, & statu meæ animæ, placuit Domino DEO auferre mihi istum Patrem spiritualem (*Patrem Didacum Perez*) immittendo ipsi gravem infirmitatem, ex qua obijt: unde fui valde desolata & afflicta, quia mihi ex diuturno meorum scrupulorum morbo nihilominus remanserant quædam reliquæ, ut cum ijs Confessarium mutare mihi fuerit vehementer difficile, ac præterea, Confessariorum judicio, noxium. Atque diabolus videns me ita solam, & Patre ac Magistro spirituali destitutam, adeoque perpexam, ut mihi à nemine viderer intelligi, incepit me torquere & affligere timoribus, ut me non sineret quiescere, seu somnum noctu capere, ingerendo mihi imaginationes, quod me malè esset tractaturus, & invasurus: suscitabat quoque denuò in anima mea scrupulos ac tentationes, ut proinde viverem, quasi acta in crucem. Sic eam septem vel octo septimanis afflicta, non habens certum Confessarium, qui me juvaret, quia mihi nullus videbatur aptus, ideòq; non adibam ordinariè unum, eundemque. Elapsis his septimanis, inspiravit mihi Dominus DEUS voluntatem, assumendi in Arbitrum conscientiæ quendam Patrem ex ijs, qui ibi commorabantur, apprime religiosum, gravem, & prudentem, naturâ tamen non nihil austerum (*Patrem Franciscum de Lam.*) Hic Pater mihi cum DEI gratia multum profuit, quia, spectato meæ animæ statu, existimabat, ut erat prudens, me confortandam esse frequenti sacrâ Communione. Antehac me celesti pane reficiebam ordinariè octavo quoque die, ipse verò me id ex obedientia facere jussit bis intrâ septimanam, & quandoque sæpius. Divino isto epulo mea anima tantopere fuit corroborata, ut jam esset disposita ad patiendum & sufferendum plus, quam carenus, amore DEI, neque subterfugerem crucem, aut recusarem amplius tolerare, licet frequenter possem. Dum me ita videret confortatam, cepit me valde seriò, secundum meum genium, & vires mortificare, multisque modis humiliare,

re, adeò, ut me quatuor vel quinque annorum spatio semper quasi continuo crucifigeret, licet nescirem, nec intelligerè, qualia essent illa mea peccata, propter quæ ita me tractaret, faceretque ac diceret talia. Sæpe me privabat sacrâ Communionem, cum tamen ignorarem causam, nec ipse mihi eam diceret: quando verò illam dicebat, innuebat mihi, hac ratione me non progressuram ulterius; id quod me vehementer affligebat, & cruciabat. Subinde me magna cum severitate, & quadam cholera, quæ mihi incutiebat tremorem, reprehendebat de eo, quod nec feceram, nec dixeram, neque cogitaveram: & nullam omninò admittebat excusationem (neque ego ipsi illam adferebam, ad excusandum id, cuius me arguebat) cum interminatione gravis pœnæ. Abigebat me aliquando, & pellebat ex sua sede confessionali, dicens, nolle se amplius mihi confitenti aures præbere, eò quòd non essem obediens, humilis, vel aliquid aliud, quòd ipsi dicendum videbatur, permittebatque me hoc modo aliquot diebus cruciari, & vehementer affligi, quamvis ipsum rogarem, & per amorem DEI obsecrarem, ut me reciperet, atque ad homologeterium suum admitteret; quia propter fructum, quem mea anima capiebat ex ejus instructione, desiderabam illum habere à confessionibus, donec Domino DEO aliud statuere placeret. Quâdam autem vice, etsi non essem rea culpæ, quam mihi Pater imputabat, mortificavit me tribus mensibus, reprehendendo me quotidie ut ream, & negando mihi quibusdam diebus Communionem, quòd mea anima valde sentiebat; aliàs verò eam mihi cõmutando, & transferendo in alios dies, quam solita essem ipsam adire; nunquã illi quidquam, quantumvis parvè, dicebam per illos menses, quin me idcirco reprehenderet, ac mortificaret, diceretque me nescire, quid dicerem: & semper, ac in omnibus me rigidè admodum exercebat, adeò ut notabiliter debilitarer afflictione, & molestiã, quam mea anima ex his percipiebat; cogitabam enim quandoque, me sine dubio, magna habere peccata, quæ ego non cognoscerè,

quandoquidem Pater ita mecum ageret, quamvis ipse, ut erat vir prudens ac discretus, nè meæ animæ ista cogitatio noceret, mihi diceret, non istam esse reprehensionum occasionem, nève illas curarem, sed commendarem id DEO, se enim summo-pere cupere majus meæ animæ bonum: aliquando clarè agnoscebam, difficile ipsi esse ac molestum, me mortificare in ijs, quæ ipse sciebat me vehementer sensurã; quia postquam me mortificavisset, consolabatur me, dicebatque mihi subinde, quando aliquid valde grave toleraveram, quòd me præclarè gessissem, & sicut decet faminam honoratam, quòdque mihi idcirco esset satisfactorius, concedendo mihi eã die, & alijs sacram Communionem. Incidi eo tempore in longam & gravem infirmitatem, in qua sum passã multas afflictiones, ac diversas molestias, non solum quas ingentes adferebat infirmitas, sed etiam alias perquam molestas & graves, similes ijs, quas sustinui in morte mei Parentis, quæ etiam fuerunt multæ, & valdè arduæ: invisebat me eo tempore meus Confessarius, juvando me multum, & consolando.

§ V.

Acquirit alium Confessarium, sibi magis convenientem.

CUM jam quatuor annis isti Patri fuisset confessus, quamvis proficerem, quantum dixi, neque me ita mortificaret, sicut consueverat, nihilominus propterea, quòd ipsum valde revererer, & propter magnam meam verecundiam, non audebam illi reddere prolixam interni statûs animæ meæ rationem, licet eam ipsi redderem generalem, quæ sufficiebat pro mei directione, adverterem autem opus mihi esse, ut omnia fusiùs cuipiam exponerem, qui me diutius audiret, permovit me DEUS ad alloquendum alium Patrem ejusdem Domûs, qui erat suavioris naturæ, & magnæ charitatis ac spiritûs, cui Divina Majestas contulit peculiare lumen ad me cognoscendam, & intelligendas res meas. Aperiẽbam illi omnia, atque etiam meos defectus, quamvis nihilominus adhuc confite-

rer alteri Patri, quia nunquam audebam illum deferere, donec tandem, postquam Dominum DEUM instanter rogavissim, ut mihi daret Confessarium, qui mihi conveniret, ad majorem ipsius gloriam & obsequium, consulivissimque graves Patres Domus, qui mihi poterant suum iudicium hac super re dicere, omnes mihi asseruerunt, melius fore, si confiterer isti posteriori, qui erat Pater Petrus de Leon, & relinquerem alterum, cui valedixi, atque ipse factum meum probavit. Ex eo tempore P. Petrus de Leon, pro ea magna cognitione, quam rerum mearum jam habuerat, cepit me regere cum extraordinaria solitudine, cui ego exactissimè obediabam, non praterendo vel minimum quid, quoad poteram, & quod intelligebam ipsi velle, firmâ fide adhibita ipsius dictis, nè errarem, utq; me conformarem in omnibus voluntati DEI, cui anima mea desiderabat omnibus viribus placere. *Hactenus sunt illius verba.*

Ex dictis satis apparet specialis providentia, quâ DEUS adfuit huic suæ famule, dando illi semper Confessarios aptos ad regendam ipsius animam, in statu, in quo tunc erat constituta. Ultimus autem iste illi à DEO datus fuit, quando incipiebat incedere viâ novâ, nimibili, & secundum se periculosa ac difficili, eò quòd esset usq; adeo extraordinaria: quia, cum jam aliquantum perspexisset bonum spiritum, quo agebatur Marina, facilius illam dirigebat, præ oculis habendo salutem animæ, nè tamen corporis valetudo penitus pessumiret. Istam providentiam ipsa deinde intellexit, in quadam visione, in qua cã illi pro ipsius solatio DEUS hunc in modum manifestavit.

Cum, inquit, essem collecta in oratione, & propter meam debilitatem decumberem in lecto, vidi Christum Dominum stantem ad meum cervical, & mea anima fuit repleta solatio, quamvis me quodammodo puderet, quòd me invenisset ità decumbentem, seu prostratam (licet verum sit, quòd durante illâ intellectuali visione animæ non habeam eum usum sensuum externorum, ut possim advertere, an de-

cumbam, nec ne.) Dum ità mihi adesset Christus Dominus, adverti, quòd aspiceret, ac alloqueretur quandam aliam personam aliquantum distantem, quam ego intuita, agnovi esse meum Confessarium, qui adstabat valde humiliter, & reverenter, capite aperto, oculis demissis, ac defixis in terram, junctis manibus, & invicem superimpositis, coopertus suo pallio, cum magna modestia & verecundia, qualem par est habere coram Divina Christi Majestate. Mirata sum, & habui solatium, quòd illum ibi viderem, quòdque ipsum Divina Majestas alloqueretur; nihil tamen illi dixi, sed eram quasi attonita, dum audirem, quòd ipsi à Domino mansuetissimè & gravissimè dicebatur, videlicet: *Animadvertite, tradidi tibi istam, ut tua sit: habe illam, ut valeam, & custodi, atq; consolare, ac gere ipsius cumm. Dic age, quid tibi videtur?* Quasi diceret: Non feci hoc alijs, sicut potuissim, sed tibi. Ipse id audiebat cum magna reverentia & attentione, annuendo dictis Divinæ Majestatis: ego verò stupebam, & eram attonita, videns amorem istius Domini, quò tanto persequitur peccatores, eorumdemq; vicem dolet; quia non dubito, quin Dominus, quia me videbat aliquoties desolatam, eò quòd mihi videret non esse eo loco, ut de rebus animæ conferre cum meo Confessario, & quia aliquando sumebam ex aliquo verbo, quòd mihi ille dicebat, occasionem desolationis, propterea voluerit ipsum alloqui, eique dicere, quòd retuli & exposui, ut in eo exequeret voluntatem DEI, non autem satisfacerem meæ. Post hoc rogavi Divinam Majestatem, ut suâ sanctissimâ manu protegeret meum Confessarium, darètq; ipsi suam abundantissimam gratiam, ad placendum illi in omnibus suis operibus. Tum abivit prius meus Confessarius, ac deinde statim Christus Dominus, relinquens me hinc quidem repletam solatio, inde verò pudefactam, eò quòd coram me talia meo Confessario dixisset, cum ego propter mea magna peccata essem digna, ut diceret longè alia.